

неприятеля. Два три снаряда бѣха достатѣчни да вдигнатъ нашитѣ роти въ атака. Това бѣше краятъ на този бой. Изплашенъ отъ ненадейниятъ ударъ, противникътъ избѣга въ безпорядѣкъ отъ голѣмата височина. Чакъ до два часа се виждаха какъ бѣгаха разбититѣ сръбски роти и търсѣха спасение задъ Вардара.

Въ този бой, противника остави 2 офицери убити, много долни чинове убити и ранени, 2 ракли, много пушки, муниции, патрони и др.

Въ 2 часа сл. пладне, отъ бригадата се донесе лично-сѣобщение — заповѣдъ, че военнитѣ действия се преустановяватъ и, съгласно телеграмата отъ 4-а Армия, полка трѣбваше да се повърне и съсредоточи при село Софуларе. На запитването да се оставятъ ли и какви части за охраняване завзетитѣ позиции отговори се, че понеже военнитѣ действия сж прекратени и при наличността на заповѣдъ за съсредоточаване на полка въ с. Софуларе, не трѣбва да се поставятъ никакви части за охраняване на взетитѣ презъ деня позиции.

Въ изпълнение на тази заповѣдъ, дружинитѣ се събраха и съ свити сърдца борцитѣ поеа по шосето за гр. Щипъ къмъ с. Софуларе.

По този начинъ, щастливото овладяване на единъ образцово укрепенъ отъ сърбитѣ проходъ, с. Драгоево — Криволакъ, бѣ доброволно напуснатъ, току предъ носа на противника.

Источно отъ с. Софулари, гдето бѣше мѣстото на съсредоточението, полка стигна къмъ 5 часа сл. пладне сжщия денъ и се разположи на бивакъ безъ всѣкаква мѣрка за охрана. Капнали отъ 24 часовото движение и бой, войницитѣ се натъркаляха по земята, едни да спятъ, а други да се преобуватъ.

Всички бѣха като слисани. Радостта, онази непринудена шеговитостъ, която не напускаше никога този храбъръ полкъ, ни презъ Суворовскитѣ походи къмъ Бунаръ-Хисаръ, ни презъ холернитѣ дни при Тарфа, ни въ гжститѣ убийствени мъгли при Деркосъ, сега бѣше угаснала.

Безмълвно размѣняха старитѣ войници погледитѣ си. Една тжга, една голѣма тжга израстваше въ душиѣ на всички.

„Какво става сега къмъ нашия роденъ край?“ се питаха шепнишкомъ войницитѣ.

„Ако би трѣбвало да се биемъ, защо не ги гонихме тия свинари.“

„Ето днесъ, тѣ бѣгаха. Криволакъ бѣше въ ржцетѣ ни, и сега, вмѣсто да се търкаляме въ този прахъ, щѣхме да почиваме задъ Вардара!“

Твърде малко време оставаше на изморенитѣ хора да си починатъ и поприказватъ. Кашаваритѣ едва бѣха запретнали ржавитѣ си, за да приготвятъ топла чорба, ето че пристигна нова заповѣдъ; Полка веднага трѣбваше да се отправи отново къмъ с. Драгоево и влезе въ разпореждането на началника на 7-а пех. Рилска дивизия. Командира на полка обаче, предъ видъ голѣмата умора на войницитѣ, успѣ да